

OLÁH PÉTER

Bioboltban keresik a kólát

(regényrészlet)

5.

A filmtabletták elfelejtették mondani, hogy a repülőtér épületéből nincs kiút. A folyosók neonfényét megviselő volt visszaverni. Maga a gurulás is nagyon sok energiát vett el, mert nem volt szél, sem más lökés, amibe bele tudtam volna kapaszkodni. Hogy leszálláskor nem kellett volna kicsavarodnom a kezéből, vagy ő dobhatott-e ki a kukába, amikor kiszállt a gépből, már nem emlékszem, de alakulhatott volna ez jobban is. Egyre szűkült a folyosó, eltűntek a neonfények, lejtett az út, majd hirtelen az utcán voltam. Álltam ott, mint egy turista, akkor hova tovább, mennyire kár, hogy erről nem mondtak semmit a filmtabletták.

Galambok jöttek, hogy a körülöttem lévő morzsákat csipkedjék. Sokáig lenyűgözve és reszkető félelemmel álltam ott, mert ekkora házakkal még nem találkoztam. Később vettem észre, amikor már állni is kellemetlen volt, hogy kenyérmorzsákban állok, és akárhogy próbálom lerugdosni az üvegemről, nem sikerül. A galambok alapos munkát végeztek, és hálás is lehetnék nekik, de nem tudok, nagyon bunkók voltak, még nekik állt feljebb, ha egy kis idegenvezetést kértem tőlük, és azon búgtak fel a legjobban, amikor azt kérdeztem, hogy merre induljak el. Nem tudtam mire vélni, hogy mi ez az idegengyűlölet, és azon gondolkodtam, hogy a filmtabletták tapintatból nem mondták-e ezt nekem, vagy velem voltak ilyenek.

Születtem volna téglának, akkor nem kellene azon gondolkodnom, hogy hova guruljak, és mit kezdek ezzel a szabadsággal, ami olyan lett hirtelen, mint ezek a hatalmas szájú épületek, elnyeltek, és a nyálukban próbáltam újrászületni. Nem is lenne probléma, ha tudtam volna, mi akarok lenni.

Rám tapos ez a szabadság, visszavágyok a raktárba, mert ott nem jöttek fel annyira nehéz kérdések, mint merre induljak, hogy van-e anyám. Elment a kedvem mindentől, és még ezt a várost sem akartam megnézni, pedig biztos szép. Annyira eltaposott ez a szabadság, hogy csak állni tudtam, és visszaverni a fényt, amit kapok, és csak erre a félig létező anyámra gondoltam, hogy most már jó lenne, ha jönne, és magához ragadna.

Közeledett felém egy állat, messze volt még, nem tudtam kivenni, hogy mi lehet az. Azon pörögtem csak, hogy ő segíteni fog rajtam, és elmondja mégis, merre kéne induljak. Nyakörv volt rajta, és úgy sétált a disznót a gazdája. Nem akartam elhinni, hogy tényleg egy városban, ennyire laza farmozgással sétál ez a disznó. Az üvegemet szagolta, amikor megszólítottam, kérlek igazíts már el, merre menjek,

turista vagyok, és nagyon nem tudom, mi hol van, amire ő csak meglökött az orrával, és annyit mondott, nincs hova, üveg vagy, gurulj.

Ettől a mondattól kezdtem el fázni, és hideget izzadni. Kimondta helyettem, amit eddig is valamelyik kis buborékomban éreztem, hontalan vagyok, nincs hova mennem, csak ez a város van, ezek a mindent elnyelő épület-szájak, és semmi több, lehetne ez a város Róma vagy Kairó, akkor sem változnék meg. Akkor is csak gurulni tudnék. A lejtőkön nyugodtam meg és kiabáltam a szélnek, hogy üveg vagyok, nem lehetek téglá. Mennem kell és mindegy, hogy hol lyukadok ki, mert még az is ezerszer jobb, mint ha egy helyben kellene állnom, ahol nem történik semmi. Befordultam az utcáskon, és egy kukának koccanva jöttem rá, hogy történik valami, hogy történni fog velem valami, amitől ott büszkén pihentem meg. Bemutattam a házfalnak.

6.

Nem tudunk egyetérteni, ilyenek vagyunk mi, Bugyesz. Nem úgy volt, ahogy leírod, de már nem kérek semmit, mert úgy látom, hogy neked nem számítok. Ne is mondj semmit, nem akarok röögöket képezni a testünkben, elég az, ha végighallgatsz, hátha túlpezseg egy kicsit a füled, és akkor meg tudod érteni, miért nem hagyom annyiban, mikor nem így történtek a dolgok, mikor egy férfi vett a kezébe minket, és vitt el a többi csomaggal együtt.

Kidobott minket a kukába Bugyesz, azért volt sötét, és azért a szűk folyosó, mert mi ott nem léteztünk, mert csak akkor kerültünk ki az utcára, amikor kivitték a szemetet, és egy nagy fémkukában voltunk, majd jönnek értünk, majd elvisznek. Valami távoli helyre, mert mindig mondom, hogy az olvasztótégely nem alszik, elég egy rossz szót szólni és téglaként pislogunk a világra.

Nem tudod elképzelni Bugyesz, ezek szerint, hogy mit éltünk át, mennyire rosszul viseltük a bezárt-ságot. Arra sem emlékszel, amikor nekifutottunk a fém falának, hogy eldőljön velünk a kuka, és így megmeneküljünk. Sikerült is, egy hosszú karcolás van az oldalunkon.

Biztos csak nekem szokta csípni a falam, tényleg nem értem Bugyesz, hogyan tudsz ennyire érzéketlen lenni, miért beszélsz úgy, mintha az anyánk lenne, miért most lett neked ez annyira égető probléma. Egyébként be kell neked vallanom valamit, és nem félek attól, hogy széttörik az üvegünk. Az anyukánk nem szült minket, nem vagy te buta, ennyire nem. Az anyánk egy ember, és tök mindegy a neme, mert ember, őket nem szerethetjük, ezért sem értem, hogy miért akarod, hogy egy ember a kezébe vegyen, és elvigyen minket.

Bugyesz, tényleg legyünk már igényesebbek, ne szórakozz velem. Nem adhatjuk oda magunkat egy embernek, hát mi lenne velünk. Oda a büszkeségünk, gondolom azt se tudod, mi az, de azért tudjuk már, illene tudni. Sokkal fontosabb, mint a biztonság, fontosabb, mint hogy van-e otthonunk ebben a világban. Ezért sem hagyhatom, hogy hülyeséget csinálj, és ezért kezdtem el működtetni az üvegünket, hogy guruljon, hogy menjünk, mert nem állhatunk meg, innentől kezdve nekünk a folyamatos mozgás, az út, a mi békés otthonunk, mert ne mondd nekem, hogy attól nem érzed jól magad, mert nem vetted még észre, hogy csak akkor vagyunk frusztráltak, ha megállunk. Ne álljunk meg Bugyesz, menjünk, mert

nem felejtethed el, hogy világot látni jöttünk, és nem azon sírni, hogy ki az anyánk, meg hogy jöjjön ide. Bugyesz, ne már.

A házfalról nem hazudtál, tényleg bemutatnál neki, csak ahogy elmondod, nagyon hirtelennek hat. Szeretnélek emlékeztetni, hogy mi azért mutatunk be neki, mert beszólt nekünk. Azt mondta, hogy ő sokkal jobb nálunk, mert biztonságban van, és mert utánunk is meg fog állni, és itt nem bírtuk tovább hallgatni, itt mutatunk neki egy nagy fityiszt, mert nem így lesz, mert mi is örökké élünk, és már csak azért is vagyunk sokkal jobbak, mert nem csak a másik házfalat nézzük napestig, hanem történnek velünk dolgok, és ebben nem tévedsz Bugyesz, mert ebben egyet tudok érteni veled. Történni fog velünk valami.

7.

Az üres PET-palack az oldalamba tapadt, amikor egymásnak ütköztünk. Több hónapja feküdt a házfalnál, összekeveredett a szeméttel, és a ráöntött folyadék miatt nem is lehetett megállapítani, ki ő. Taszított, csak azt akartam, hogy szálljon le rólam, hogy ne a saras színében lássam az utat, a beszéde is zavart, hogy nem tud megformálni egy mondatot rendesen, és emiatt szürcsögve beszél. Ezt mindig is visszataszítónak találtam.

A műanyagoknak nincsenek jó tulajdonságaik. Bunkók és érzéketlenek. Nem törődnek a világgal. Teljes mértékben megelégszenek annyival, hogy egyszer kézbe veszik, majd eldobják őket. Valahol még örülnek is neki, mert nem szeretnek unatkozni, mert ők nem arra születtek, hogy bögrék legyenek. Imádnak az utcán lenni, a kukában vagy más visszataszító helyen. Nekik ez nem pokol, hanem megváltás.

Hapsikám, azt hiszed, hogy nem hallom, amit itt összehordasz, hogy lehetsz ennyire hiszékeny, csak egy betanult sémát adsz elő, nem tudom, hogy kinek és miért volt az a rögeszméje, hogy mi ilyenek vagyunk, azok is csak az emberek lehetnek, mert azok szoktak ennyire nonszensz megállapításokat létrehozni. Mi is érzékenyek vagyunk, még ha ez hihetetlen is, és ne gondold azt, hogy annyira szerettem a szeméthez ragadni, és elviselni a kutyáknak a vizeletét a palackom felületén.

Nem tudtam megállni, innentől kezdve belém költözött, mintha már nemcsak üvegem lett volna, hanem egy műanyag PET-palackom is, amiben ugyanúgy benne vagyok. Az a különös pezsgés fogott el, hogy mostantól van hova, ezzel a második otthonnal megtaláltam önmagam, hogy bármennyire is visszataszítónak éreztem az elején, így ezekkel a mondatokkal minden világos lett, hogy miért kellett elviselnie a megaláztatást, és nekem miért kellett kibírnom a raktári életet, hogy mehetünk bárhova innentől, ott vagyunk egymásnak, és ez nem egy túlzott édesség, amivel születünk, komolyan így éreztem.

Nem számított többet, hol vagyok, és az sem, hogy egy elhagyott házban álltunk meg, mert azt mondta, hogy itt fogunk élni, és én vakon elhittem neki, hogy itt jó, mert itt van, és tudunk beszélgetni, és nem kell egyedül úton lennem. Megbánni sem tudtam, mert vele annyira izgalmasan telt az idő, hogy arra jutottam mindig, ha kétségeim voltak, hogy most úton kellene lennem, mert így nem fogom bejárni a világot, és nem fogom tudni elmondani magamról, hogy minden sarkát ismerem ennek a földnek. Nem sajnáltam ezt, már nem is akartam, mert itt megkaptam azt, amit sejtettem, hogy történik velem valami, hogy mellette mindig történni fog, mert ő egy annyira izgalmas műanyag, hogy nincs belőle

még egy, és ezt sem olyan elhasznált buborékokkal mondom, hanem a buborékok belső halmazából bőfögöm fel.

Azt hiszem, túl rég beszélek egy házfalnak, és ezen a ponton már magamat is unom hallgatni. Nem tudom, miért pont a házfalnak mondtam el, hogy mi történt velem, és azt sem tudom, hogy mi ez a lebegés, hogy miért vagyok a levegőben. Az is lehet, hogy csak megromlottam, és emiatt a levegőben kell lebegnem, bár még így sem világos, hogy miért lebeg ő is mellettem, még nem lenne itt az ideje, hogy megromoljon, az sem biztos, hogy akkora mennyiség meg tud romlani. Még jó, hogy a kólák nem alsznak, mert ez egy nagyon furcsa álom lenne, főleg, hogy azt mondja a fal, hogy szorítsam össze a buborékjaimat, és ne féljek, mert mindjárt az űrben leszünk és nem lesz semmi baj.

8.

Hazudsz. Nem lehet igaz, hogy így látod a dolgokat Bugyesz, nem hiheted azt, hogy csak úgy neki ütközünk egy műanyagnak, mert miért is történe ilyen, amikor ebben a városban nagyon keveset szemetelnek, ezáltal egy felborított kukának kellett volna nekicsapódjunk, hogy találkozzunk egy műanyaggal. Látod, hogy milyen jó, hogy vagyok neked, és el tudom mondani, hogy mi történt, tulajdonképpen neked nem is kellene érezned, látnod semmit, ha én ennyire pontosan emlékszem vissza, valld be, hogy jó ez így, jó hang vagyok a füledben.

A parkban gurultunk, amikor felkapott minket egy sólyom. A körülöttünk lévők is meglepődtek, és olyanokat susmogtak a fák is, hogy ilyen nagyon ritkán történik, de még az is lehet, hogy soha nem történt még ilyesmi, és nem is igazán tudják mire vélni, hogy egy ragadozó madár ott repüljön, ahol ők vannak, ez egy olyan különleges dolog, hogy mindjárt ide hívnak valami szakembert is, hogy megnézzze, miért áll így a helyzet.

Nem láttunk semmit, csak a karmait, amivel szorított minket. Nehéz azt gondolnom Bugyesz, hogy te nem rettegtél a magasban, hogy nem mondtad azt, mindjárt széttörök. Bárcsak így lett volna, de nem vagyunk ennyire bátrak. Forrtunk az üvegünkben, és próbáltunk kapaszkodni a karmaiba, mert még azt sem engedhettük meg magunknak, hogy próbálunk szabadulni a szorításából, mert nem törhetünk még szét, még nincs itt az ideje. Még látni akarjuk a világot Bugyesz, még látnunk kell a föld minden pontját.

Leereszkedett egy elhagyatott házba, és letett minket. Nem nagyon lehetett érteni a szavait, mert sípoló hangon beszélt. A legfurcsább az volt az egészben, hogy lerakott elénk egy műanyag PET-palackot, és elszállt. Nem nagyon tudtam mire vélni, miért hagyott minket egymással, mit akar ezzel kifejezni. Ahogy láttam, valami üdítő lehetett, de eléggé felsértette a szalagját a sólyom csőre, ezért ezt sem lehetett tudni biztosra.

A mi szalagunkat is megtépázta az út, ezért csak a fintort lehetett látni az arcán, és a beszédéből arra következtetni, hogy ne szóljunk mi hozzá, mert úgysem érthetjük meg, mennyit szenvedett, és ne is kérdezzük erről sem, mert nincs kedve elmagyarázni, pihenni szeretne és nyugalmat találni a fűszálak között, lebomlani.

Bogyesz, te itt szerethetél bele, amikor a fal felé fordult, mert nem vehetlek komolyan, amikor arról beszélsz, hogy egész végig itt voltunk, és egy falhoz beszélünk. Nem lehetsz ennyire nevetséges, ha ez

történt volna, akkor feleslegesen magyaráztam neked annyiszor, hogy legyen már egy kis eszed, ne alázzuk meg magunkat, még akkor sem, ha szerelmes lettél ebbe a műanyagba.

Hiába magyaráztam neked, hogy nincs itt keresnivalónk, menjünk tovább, te nem hallgattál rám, itt maradtunk, és tápláltad a kis plátói szerelmedet, amit érdekes módon én soha nem éreztem, pedig a jobbik feled vagyok. Emiatt gondolom azt főképp, hogy hazudtál, mert amiket mondasz, az mind hazugság. Nagyon kérek, ne merd lebegésnek hívni a pezsgő buborékjaidat, mert attól elsorvadnak. Ezekről a hazugságoktól én is kiüresedek, megszűnök a füledben hang lenni, mert ne gondold azt, hogy te nem fogsz megbetegedni. Már beteg vagy.